

4. szám.
Julius 25-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra
jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

KÉT LENGYEL MENEKÜLT.

Együtt mentek a csatába;
Egyik drága revolverrel,
Ezer forintos paripán;
Másik kaszával kezében
S lábán egy talpalás csizma.

Együtt hagyták el a csatát;
Egyik kilőtt töltényekkel,
Oldalba lött paripával;
Másik eltört kaszanyéllal
S teljes mértékben meztláb.

Egyik búsul hona sorsán
S iszik nagyot a hazáért:
Iszik pezsgőt a javából,
S fényes becsület-szavára
Jár szabadon, merre tetszik.

Másik búsul hona sorsán,
És a fekete kenyeret
Könnyeiével öntözi;
S mert rongyos: gyanús szem örszi,
— S nincsen becsület-szava! —

K—s M—.

Lapunk jelen száma tőlünk nem függő váratlan akadály miatt nem jelenhetett meg pontosan.

SZÁZ ÉV MŰLVA!

Egy újzeelandi sportsman naplójából.

(Folytatás.)

Színházból kijövet egy fiatal *raskolnikoi* szólított meg (hajdan úgy mondták, fiatal *gentleman*; de századunkban már ez nem divat, most a haute volé „raskolniknak“ nevezi magát). Tüzet kértem tőle a szivaromat meggyújtani. Azt felelte rá, hogy nem ad, mert az ő szivara sem ég. Erre egyszeribe négy más *raskolnik* ugrott hozzám, nem azért, hogy tüzet adjanak, hanem azért hogy tudomra adják, miszerint ez olyan megbántás, valakitől a szivarhoz való tüzet megtagadni, hogy ez becsületsértésnek veendő s ezért nekem elégtételt kell kérnem.

Én váltig mondtam, hogy nem érzem magamat megsértve, de letorkoltak, mondván, hogy itt az a szokás: az emberek annyira kényesek itt a becsületükre, hogy a legkisebb sértésért rögtön elégtételt kell venni; így például egy adós, kit a hitelezője megidézett, tartozik azt rögtön párbajra kihívni, különben közmegvetés tárgya leend, sőt a legkomiszabb tolvaj is, a ki ezüst kanalat lop, ha azt nem akarja, hogy a társadalomban gavallértalan embernek tartsák, kénytelen a bírót, ki ellene ítéletet hoz, azonnal párbajra kihívni; hanem ha kívánom, hát majd holnap *becsületbíró*ságai

hínak össze s aztán elhatározza, hogy van-e ez esetben helye a párbajnak, vagy nincs?

Másnap reggel a becsületbíróság összeült s egyhangulag elhatározza, hogy ez olyan kemény sérelem, a miért életre halálra kell verekednünk. Idő és hely meghatározatott, s a bíróságban részt vett tagoknak meghagyatott, hogy délutánig, a mikor a párbaj végbemenend, kiki iparkodjék mentül jobban elhíresztelni a történendő viadalt, mert az így szép.

Délután tehát kimenénk a Dunapartra, a hol legjobban láthatnak bennünket s ott felöltöztettek a párbajhoz. A mult században le szokták az embereket vetkőztetni a párbajhoz, most azonban felöltöztetik. Adtak ránk egy sodrony-pánczelt, mely kaucsukkal volt kibéllelve, s azon épen csak a háta közepén volt egy akkora lyuk hagyva, mint egy féldoilár. Azután kiállítottak bennünket százhusz lépésnyire egymástól, kezünkbe adtak két pisztolyt s azt mondták, hogy löjjünk.

Én bátorkodtam azt a megjegyzést tenni, hogy hiszen uraim, ez így épen nem megy életre halálra; de azután szépen felvilágosítottak, hogy nincs igazam, mert lehet rá eset, hogy a golyó egy szegletköbe ütődik a hátunk mögött, onnan visszapattan s a hátunkon hagyott féldollárnyi lyukba bele talál. Nagyon igaz.

Háromszor lőttünk eként egymásra, akkor kezét szorítottunk, a segédek kinyilatkoztatták, hogy mind a ketten derék, lovagias, raskolinkos férfiak vagyunk s azután együtt ebédeltünk.

Az ebéd árát, meg a fiakkert az egész társaságért, nekem, mint kihívó félnek kellett fizetnem.

Föltettem magamban, hogy ezentúl gyufát hordok magammal.

(Folyt. köv.)

Hirdetmény.

Nevelő kerestetik, ki a *nyelvtanból* és *helyes írásból* egy három tagból álló szépirodalmi-lap-szerkesztőségnek leczkéket adhatna. A nevelőnél megkivántatik, hogy végzett boxirozó legyen; mert a gyermekek pajkosok.

SZÓ ÉS PÉNZ.

Komédia három felvonásban.

I. felvonás.

Walujeff.

Pompás siker! Megint egy társzekérrel
Küld a nemesség „hódolat felirást”,
Mind pergamentre. Bath-papírra írva,
Aranybetűkkel a kezdő sorok,
„Hűség, ragaszkodás” alája húzva.
Derek emesség! Mintha lenne egy kéz,
Akként emelkedik megmenteni
A menthetőt. Barátom Scsorbacsoff
Mondd e dícsőknek, hogy ha ők akarnak
Mint „egy kéz” nyúlni, nyúljanak zsebükbe,
S markoljanak jól mélyen abba, mélyen
S számláljanak le hatvan milliót,
Oh megteszik! Hisz vért, mindent ígérnek.

Schorbacsoff.

Uram, barátom, én csak megteszem,
Hogy kérjek tőlük hatvan milliót,
De; kérlék szépen, a diurnomom
Adasd előre ki, mert tartok attól,
Hogy a mit hiveidből préselek,
A papramorgó ára sem telik ki.

Walujeff.

No csak te tedd azt, a mit mondtam én.

II. felvonás.

Schorbacsoff.

Nemes bojárak, grófok, hercegek!
Nagy kincs ugyan hűségtek irt betűje;
De még nagyobb lesz, hogyha pénzneművel
Nyomtok peeséteket reá. Tehát
Ne adjatok ti nekünk drága vért,
Azt jobb kimélni. Inkább adjatok
Kincstár számára hatvan milliót.
Ihol van az aláírási ív.
No lássuk hát, ki mennyit ír alá?

1-ső herceg.

Ki mennyit *ád*? Hisz én azt gondolám,
Hogy amért hű vagyok, még én *kapok*
Jutalmat. Scsorbacsoff, tréfát ne üzz:
Valld meg; az van parancsolva reád,
Hogy *össz ki* köztünk hatvan milliót.

2-ik herceg.

Én adnék, szivesen, adnék sokat,
Föltéve, hogy két annyit *vissza adsz*
Belőle.

3-ik herceg.

Én csodálom, hogy te *kérsz*,
Hiszen csak úgy el szoktad *venni* máskor;
A hogy elvettétek parasztjaim:
És azt se mondtátok rá: pán Boh dáj!
Tudod mit? nekem szőlőm volt a pót,
Leszedted, már most *préseld* „*azt*” ki jól.

4-ik herceg.

Óh Scsorbacsoff én adnék milliokat,
De ugy segítjen, nem telelhetek ki,

A prémemet megette mind a moly,
Árpámat a zsuzsok, birkám a farkas.
Hitelre sem kapok már, a zsidó
Sequestrumot vetett rám és lefoglalt,
Ha más ad, jól van; én nem adhatok.

5-ik herceg.

Óh Scsorbacsoff! Te elmés férfit,
Te is mindig olyat kérsz, a mi *nincs*.

6-ik herceg.

Majd én megvárom, *más mit ír* alá?

7-ik herceg.

Ha *más nem ad*, mit ér, ha én adok?

8-ik herceg.

Uram. Ha baj van, és áldozni kell,
Sietve készülök segíteni.
Épp' most nyüvik földemben azt a *kendert*,
A melyből szőni fogják azt a *vásznat*,
A melyből válik egykor majd a *kapcza*,
A melyből készül az a *papíros*,
A melyre azt a *banknótát* nyomandják,
A melyet én te néked átadok.

Többi herceg.

(Az alatt, míg az előbbieket beszéltek, iparkodott a mellék
ajtókon át eltűnni.)

III. felvonás.

Scsorbacsoff.

Uram, barátom, jámbor Walujeff!
Te hiveid neked azt izenik:
Hogy szép szavat, ha kell, egy társzekérrel,
De pénzt csak annyit adnak, mennyit ér,
Az általad jól ismert lengyeleknek
Az európai sympathia
Találd ki: *mennyit* adnak?

Walujeff.

Zatraczenj!

HAT PONT.

*Azon kérdés felett: vajjon mit kellene egy fazék
levesse tenni, mely a tűz mellett van, s nagyon
forr: — hogy ki ne fusson?*

1-ső pont. Hideg vizet kellene hozzá önteni, az
lecsillapítaná — egy kis időre.

2-ik pont. Le kellene a *tetejét* szedni, majd ak-
kor az *allja* magától meghiggadna.

3-ik pont. Kell forni hagyni addig, míg annyi
elforr belőle, hogy aztán nem ömölhet túl a szélén.

4-ik pont. Alattomban ki kellene lyukasztani a
fazék oldalát, hogy *abulról* menekülhessen a forrongó
nedvtől.

5-ik pont. Jó *melegvezető*kkal, holmi érczfélékkel,
el kellene vezetni a túlságos meleget.

6-ik pont. Érett sajtot kell a fazékba vetni, attól
bizonyosan *lecsillapodik* a forrongás: — akárki egye
meg aztán a levest.

Az volna a *hetedik*, hogy el kell a fazekat távo-
lítani a tűz mellől; hanem arra már nem került a sor.

A fekete ruhás nők

Psakrrrev! megállj! Kit gyászolsz? mit gyászolsz? hazádat, apádat, férjedet, testvéredet, kedvesedet?

Mi a különbség a magyar és a zsidó között?

Ha a zsidó észreveszi,
Hogy „egy az ő népe közül“
Kapaszkodik fel a fára
Annak valamennyi örül.

Legyen színész — vagy hegedűs,
Író, doctor, vagy miniszter,
Annak hírét minden zsidó
Sokszorozni szokta tizszer.

Hát a magyar? ha lát egyet
Fajtájából emelkedni,
„Utána, rajta, fogd meg, csipd meg!
Húzd le, rántsd le, ne engedd, Ni!

Taposd, tördd el, hogy ha mingyárt
Rubintos vagy briliántos!
A magyar így szokott tenni,
Példa reá T* és Xántus.

K—s M—n.

Epigrammok.

I.

Oly ember sok van, ki tulajdon bőribe nem fér,
Henczegvén szörnyen, adni akarva urat.
Ámde teremtt volt orvost számukra is isten:
Alkotván uzsorást — a ki lenyúzza a bőrt.

II.

A nők és nap közt eltérés van, de pedig nagy.
Megpirosul a nap arca, ha elnyugoszik.
A nő ellenben, szintén emez elnyugováskor
Arca piros színét törli le, — mit kene rá!

III.

Hogyha a szívedben szerelemnek lángja lobog fel,
Nem lesz lángod örök, el te ne bízd magadat!
Elhamvad tudhadd, ha nagyon libeg és lobog a láng —
A szerelem tüze is, így megemészti magát.

K. L.

Lengyelországban.

Sakinka! bocsáss meg szép kisasszony, a te fekete ruhádnak tisztelet beesület.

A lengyel ügy signum interpunctioni- sokban.

Lengyel nemzeti bizottmány: ?????? Hat *kérdő jel.*
 Europai közvélemény: !!!!! Hat *felkiáltó jel.*
 Europai journalistika: " " " " " " Hat *beszélő jel.*
 Napoleon: — — — — — Hat *pauza.*
 Nagy hatalmak: . . . . . Hat *pont.*
 Oroszország: ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) Hat *zár jel.*

Jeles mondatok.

— Valamint a tűz a szalonnát, úgy piritja meg a szerelem az emberi arcot.

— Néha az embernek nyelvén a szó, mégse jut eszébe; máskor pedig jóllehet eszében van, de nem lehet nyelvére vennie.

— Akárhogy kizsebelnek, vigasztald magad, mert zsebed mégis megmarad.

— A fejtlenségnek mindig a fejes emberek a kedvelői.

— Ad vocem nyakoncsapás. Különös, de mégis úgy van, hogy az arczátlan embereket ütik legtöbbször arczul.

A sokat utazott mahomedán zarándok Hadzsi Karamuesz dicsérő szavai Magyarország felől.

„Én utaztam Indiában, Mesopotámiában, voltam Mekkában, a nagy sivatagon keresztül, bejártam köves Arábiát, de olyan szép sivatagot, mint a magyar alföldön, még sehol sem láttam.“

„Én jártam fehér, fekete, olajszinü és mahagonibarna népek között, láttam cserkesz, indus és georgiai rabnőket, de olyan hamis fekete szemeket mint a *szatymazi* kocsmárosné szolgálojájá, még sehol sem láttam.“

„Én talákoztam válogatott nemzetiségü zsványokkal; átjöttem szerencsésen a *drúzokon*, bújdokoltam *beduinok* között, láttam *riffpirátákat*, *Beni Raten* rablókat, de olyan hatalmasan ki nem raboltak sehol, mint a *szatymazi* kukuriczában.“

— — Hogy van ön megelégedve a vejével.

— Igen jó ember, csak az a baja, hogy *nem ért a* kártyához.

— No az igen szép tulajdonság.

— Igen; de azért mégis mindig kártyázik.

Tekintetezs barátom uram!

Minekutana miltoztata becses lapjanak utolsó számanak hatuló risziben engemet nyilvános kitüntetésre tiltatni, vagyis hizingeni kutyakialításra rendkívüli küldetésben delegálni; — minekutana halandok vagyunk isz halhatatlan nevirt ilünk halunk, ezen utóbi hajlandóságomnal fogva

Minekelötte idezs hazam szíp hatarat hatra hagy-nam, kivantam nevement dicső honyunk fővarosanak jegyzökönyvibe örökíteni következő három pontok indítványozásával:

1. Miltoztasa Himzö-utczanak nevit német fordításban egy betüvel megszorítani, vagy is változtatnyi Sticker gaszli nevit **Stincker** gaszli-ra, amit feletib megirdemli, azon körülményeknél fogva, melyek belvarosi kisdedovo intizetnek ezen utczasckat irintő hatarvonal melet tapasztalhatok.

2. Tesik figyelő kiküldötsiget delegalni ezen belvarosi utczasckaban levő falra pingalt rendeletinek mikipeni megtartasanak jeleit szemügyre veendöt.

3. Miltoztasik exactoratusal kikalkulaltatnyi: menyibe kerülne ilelmezis, ha insigel küszködök fölgyninek Pestre, isz Himzö uczaesckanak falara irt rendeletit: „Uczanak bemocskolasa befogatas terhe alatt tilos“ szüksigből athagnanak anyiszor, amenyiszor handle zsidok, drotos totok, isz mindenfile arczatlan kamaszok ugy athagnak, amikiben hizingeni kialitot kutyacsckak bizonyara szigyemleninek finyes napal iledelmet labbal gazolni; isz ha követelninek tilalom gazolasirt befogatasukat szüksigben szenvedök, amidön azutan kötelesig volna varosnak befogatot szüksigben szenvedök alimentatiojarol gondoskonyi?!

Tallérossy Zebulon

delegalt kutya-recensens hizingeni
ad hoc kialításra.

Hogy csinál magának a muszka szolgabíró egy kis accidentiát?

Hát mikor a muszka szolgabírónak egy kis zsidórádékra van szüksége, megvár egy vasárnapot, a mikor rendesen minden kocsmában verekesznek s bejelenteti magának a vérengzéseket; — akkor aztán körutat tesz a falukban s megkérdi mindenütt a paptól, hogy vannak-e ebben a faluban eretnekek? raskolnikok? — Azok pedig vannak minden faluban. Ezeknek a schismája abban nyilatkozik, hogy esküvéskor nem három, hanem csak két újjukat emelik fel. Azokat mind összehívhatja — tanúknak, akár tudhatnak az inquirált esetről valamit, akár nem. Azokra természetesen mingyárt ráismer az eskületételkor, hogy eretnekek. Akkor rájuk förmed: „hát ti eretnekek vagytok? hát ti két újjal esküsztok? nem tudjátok, hogy a büntető törvénykönyv 396 §-a halált szab azokra, a kik eretnekek?“ — Azok szabadkoznak, hogy a polgári törvénykönyv 44 §-a nekik ezen a helyen megengedi a raskolnikságot. —

„Igen, de a titkos utasítások 55 §-a meg üldöztetésüket parancsolja.“ Erre a raskolnikok megijednek, térdre esnek, alkudni kezdenek; a muszka szolgabíró meglágyul; végül egy jó csomó pénzt adnak neki, csak ne üldözze a schismájukat. A szolgabíró aztán megy más faluba: Ha elfogy a pénze, megint visszajön, folytatni az inquisitiót.

K. L. sajt' alatt levő költeményeiből.

Quae tacet — non semper consentit.

Kékül zöldül az a lányka
Ha azt mondom: szeretem.
Viszontszeret, azt teszi ez —
Oh jó szemem van nekem.

Ha szeretsz oh szép leányka
Nyujtsd hát csókra ajkadat;
Mert különben megörülök
Már is vagyok balgatag.

Nem szól semmit a leányka,
S már csókolni akarom;
— És imé — úgy vág nyakom, hogy
Helyét most is vakarom!

A gyöngyvirág.

Mint a gyöngyvirágszál
Ha megesi harmat:
Ugy éledek én is —
Ha innom bort adnak!

Mint a gyöngyvirágszál
Szebb színű hajnalba:
Szebben nézek én ki —
Ha be vagyok nyalva.

Mint a gyöngyvirágszál
Ha a szellő fujja:
Ugy dülöngök én is —
Ha be vagyok rugva!

Igaz tehát, bár én
Sokszor iszom nagyot:
Mégis gyöngyvirágszál
Gyöngy egy gyerek vagyok!!

Esti dal.

Jár a holdvilág az égen
Óriási kiffi képpen . . .
A ki azt éhesen nézi
De rosszul eshetik néki.

Én jól laktam mint a duda
Ugy álltam ki a kapuba.
Innen nézem a világot, —
— S mindent rózsaszínben látok.

Adomák

Borsodmegye egyik északi járásában 1826 táján a maig is köztisztelőben élő Sz. K. József úr szolgabíróskodott, ki akkor, mint most emberbaráti szeretetéről, szelidségéről volt ismeretes. — Vele történt, midőn egyszer járásában adószedés végett bizonyos községbe berendelé a közeli bírákat; a fizetési hanyagságáról általa megjegyzett visnyói barkó bírónak e miatt szemrehányást tett, — ilyformán kérvén őt:

„Bíró uram! hozzon már kend is életében egyszer ha csak egy krajczárnyi adót is?“ Mire a bíró bosszantó egykedvűséggel így felelt:

„Nem lehet tekintetes uram! mert ha zaklatom, sürgetem az adót, azt feleli a nép: nem fizetünk, igen jó szolgabíránk van, nem vét ő kigyelme a légynek se! — . . . . hát elláttam, hogy nem is lesz pénz addig, míg a tekintetes úr nekem szót nem fogad.

„Hát mitevők legyünk?“

„Tessék rám rögtön 25 botot vágatni, ezzel ott-hon oszt előállhatok, — kijelentvén, hogy én többet a faluért nem üttem magamat. — Majd meglátja t. szolgabíró uram, mindjárt lesz pénz. — A humánus szolgabírónak nagy megerőtetésébe került a különös tanács megfogadása, — lelkét azonban csakhamar megnyugtatta a siker, mert e napságtól fogva a visnyói bíró társai közt mindig első volt az adó lefaragásában.

Az emlékezetes magyar hadjáratban történt, hogy a 96-ik zászlóaly éhes és fáradt legénysége A... megyében egy illatosan zöldellő, buja rétségen masirozott keresztül, — hol kissé megpihenvén, a jó kedélyéről ismert Sz. J. örmester a bágyadt és éhes legénységhez fordulván, így incselkedett: „Ugy-e szeretnétek most lóvak lenni?“

Felső-Magyarország egyik legnépesebb mezővárosában 1863-ik évi Május havában történt, hogy egy iskoláit keresztül futott, magát miveltnak tartó fiatal úri ember hasonlóan qualificált jó barátját bájos szomszédnőjük kilétéről tudakolta.

„Ismerni ismerem személyében, de a neve nem jut eszembe.“

„Keresztény leány? kérdé ez ismét.

„Nem biz a, — felelt emez — hanem ha jól emlékszem „kálvinista.“ —

Egy koldus az előtte elmenőtől, alamizsnát kért,

„Miért nem dolgozol?“

„Dógoznék én, de nem bírok.“

„Művész vagy-e?“

„Nem.“

„Hát mesterember?“

„Nem.“

„Hát miféle ember vagy már no!?“

„Éhes ember.“

„Halja kend, monda az örálló baka az előtte dohányzó civisnek, ha itt pipányi akar, hát vegye ki a pipát a szájába.“

„Fiam, mondja a rekturam, egyik tanítványának, ha apád majd disznót öl, gondoljatok reám!“

Egy arszlánka tudományokat kedvelő urabátyjával kénytelen volt a könyvtárba menni; sokáig vizsgálják a könyveket, s hogy ő is mondjon valamit, egyszerre örömtől ragyogó szemmel fölkiált: Mi ez? „Cicero opera“ — ni — ni — ezt csak most tudom, hogy Cicero még operákat is irt!“

A költő a zöldben.

Zöld mezőben heverészek
Árnyat adó fa alatt,
Rám borul a fának galyja
Nem süthet le rám a nap,
Néha csillan-villan át csak
A levél közt egy sugár,
A szellő nyit néki utat
Mely a lomb közt fujdogál.

Ah! mi szép a zöld természet
Ah mi tiszta kék az ég...
Száz költő dalolta már meg
És száz megdalolja még.
Én is, én is zengek egy dalt
Rólad ifju szép tavasz...
„Zöld erdőben, zöld beszédre
Mi szükségszincs, hagyja azt!“

A rossz hír.

Fizetetlen levélbe
Irták meg nekem:
„Hogy másnak lett hitvese
Szép szerelmesem!“

Fizetetlen levélbe
Irták tudva azt,
Hogy az ilyen hírféle
Nem ér egy garast!

Ujabbkori kanibálok.

(Az augsburger néni ke szerint.)

Magyarországon már annyira jutottak, hogy emberhúst árulnak!!! Most olvassuk a hírlapokban, hogy Debreczenben szekérszámra árulják a kis gyerekeket, darabját 1 firtjával. Miért árulják? Bizonyosan megenni! Ennyire nőtt a barbarizmus azóta, hogy a civilizáció áldásai... sat. sat. ....

A következtetés tanból.

I.

A mid van, — annak gazdája vagy.
Orrod a tiéd,
Tehát: te orgazda vagy!

II.

A ki esernyőt tart feje fölé, arra nem esik az eső.
A tudósok többnyire hordanak esernyőt,
Tehát a tudósok többnyire esetlen-ek.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Pest városában elvül kimondatott, hogy a sertésadó ezentúl nem darab számra, hanem font számra fog kivettetni. E szerint a P. H. elve „*vota non numerantur, sed ponderantur*“ legalább ezeknél a sertéseknél diadalmaskodott.

— — Most hirdetik tele torokkal a lapok, hogy *Oroszországban* nagyszerű fürdőket nyitottak meg, a *mulatni kívánó* publikum egész tisztelettel meghívatik. Nem megyünk oda?

— — A bécsi *Treumann színház* helyére szándékoznak építeni a *börzét*. (Tehát a **Treumann** theatrum helyére a **Falschmann** theatrumot.)

— — Párisban új ezer frankosokat adnak ki, a mik kék nyomásuak lesznek. (Nekem a *fekete* ezer frankos is „*kék*“.)

— — Egy pesti dajka úgy teljesítette kötelességét is, szíve sugallatát is, hogy arra az órára, amikor asszonya a muzeum-kertbe szokta küldeni a kicsivel, hordárt rendelt, s ezzel hordoztatta a gyermeket, maga pedig karonfogva sétálgatott kedvesével, míg egyszer asszonya rajta nem érte a turpisságon.

— — Egy angol meg egy orosz együtt akarták megmászni a Mont Blanc legmagasabb csúcsát, de csak az angol jutott fel. (Nem is ér oda a muszka soha, ahová az anglius.)

— — Láttál-e már napfogyatkozást hitestárs? (Láttam bizony.) Hát holdfogyatkozást láttál-e? (Azt is láttam.) De csillagfogyatkozást csak nem láttál. (*Üstökös fogyatkozást* már láttam eleget, kend talán most is lát?) Mondasz valamit.

Eredeti fordítás.

Egy német lap hirdetésményeiben ez olvasható: „Kein Schimmel mehr!“ (Tudniillik, hogy a ki a pergamentpapírt használja a befőttnék, hogy annak nem *penészednek* meg a gyümölesei.) Hanem ezt egy fordítás így adta vissza: „Nincs többé **fehér ló!**“

— Néhanéha a német fordítókon is történnék emberi dolgok, a miknek mi aztán nagyot örülünk. Egy német hírlapban irnak a „turtle“król, s azt mondják, hogy ezek a *gerliczék* kiszoktak jönni a tengerpartra, s tojásaikat odatojják a homokba. E tojásokat a gerlicze a *hátsó lábával* (!) bekaparja a homokba. A parti lakosok rálesnek s mikor visszaaakar térni a gerlicze a *tengerbe* (!) elvágják az útját (!) dorongokkal hanyatt fordítják, a gerlicze nem tud *vissza fordulni* s úgy marad, míg dereglyével érte jönnek (!). — A jámbor fordító azt hitte, hogy a „turtle“ nem lehet más, mint „Turteltaube“, pedig hát biz az „tekenős béka.“ De hogyan a gutában nem botlott meg a gerlicze *hátsó lábában?*

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.
Ideiglenes felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Dudás vagyok . . .

Merengés. Ad notam :

„Költő vagyok lantomat megverem.“

Dudás vagyok, dudámat megverem! . . .
Dió is a ponyván csak úgy terem,
Ha ruddal végig döngetik a fát;
Azért csihi . . . puhí . . . azt a dudát,
Visítsa el szívem keserveit,
Mint *megvert lant* költője verseit. . .

Dudás vagyok, dudámat püfölöm,
Tilinkójával bűm agyonlövöm.
Repülni verve tanul a dió, —
Az asszony is — mondják — csak verve jó.
Tehát csihi . . . puhí . . . azt a dudát,
Hadd sirjon szívrepezető áriát.

Dudás vagyok, dudámat döngetem! . . .
Gyermekkoromból úgy emlékezem:
Hogy akkor fujtam jól a „kiríé“-t,
Ha kántor úr előre megkefélt.
Tehát csihi . . . puhí . . . azt a dudát,
Hadd főzzön le werklit és orgonát. .

Dudás vagyok, dudámat megverem,
Haragban is a szó csak úgy terem,
Ha vas-szívvvel sujtják két oldalát;
Azért csihi . . . puhí . . . azt a dudát;
Hadd bömbölgjön hajborzasztó hangon,
S fogjon ki a kis és nagy haragban.

Dudás vagyok, dudámat páholom!
Ha a cigányban nincsen irtalom,
S végig ver a cimbalmon, akkor zeng,
A sarkantyú is összeverve peng;
Tehát csihi . . . puhí . . . dudabordó!
Zúg, mint szüretkor döngetett hordó. . .

Dudás vagyok, dudámat csépelem!
Hadd sirjon belőle oly érzelem,
Melynek minden köncseppe úgy ragyog,
Miképen a *potyogó csillagok*.
S ha csimpolyámból onték tenger vért
Kérd' melém a hervad'lan babért.

Dudás.

Kérelem és fölszólítás!

Azon ujdondász urakat, kik Erkel barátomat meg-
róják, hogy operáimat nem adatja, egész tisztelettel föl-
kérem, tudassák velem, mikor irtam én *operát*; mert
sehogy se jut eszembe, hogy valaha *operát* irtam volna.

Bach Sebestyén,
zeneszerző.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten. 1863
(Barátok-tere 7-ik szám.)